

Szabin A. Szabolcs

Lelkém bűvös
viharai

helma

Helma 2024

Szabin A. Szabolcs

LELKEM BŰVÖS VIHARAI

© Szabin A. Szabolcs 2024

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.
Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024

ISBN 978-963-639-330-4

A borító Szopos Katalin munkája.

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

Lelkem bűvös viharai	7
Felvilágosítás	23
Akik vigyáznak ránk	25
Arannyá vált lélek	26
Eleionomae	27
Fagyi	29
Háztűznézős gulyásleves	30
Lányok maguk között	31
Bojtárok	32
A libapásztorlány és a puli	33
Csikósok	35
Levendula	37
Lét	37
Bátor Csenge	38
Tükörképem gondolatai	39
Szavak	40
A nyuszika aluszija	40
Az angyalokkal	40
Szenvedélyes évszakok	41
Tündér tudta lélek	42
Palánta	42
Csepp	43
Szunnyadozó ébredés	43
Kocamama	44
Fecske	45
Melyik az az állat?	46
Mosoly	46
A boldogság hajnala	47
Megrovás	47
Vihar	47
Első nap a faiskolában	49

Magány	49
Mégis	50
Lelkem fészekalja	50
Rügyfakasztó	51
A bál szépe	51
Lombhullató	52
Dióhéjban	52
A csiga cipője	53
Szeptember	53
Vonaton és Balaton	53
Kócimanó	55
Fogtündér	55
Naplemente	56
Éji égbolt	56
Esti órák	57
Kipi-kopp	58
Tavi álom	58
Ajánló	60
A szerző bemutatkozása	60

Lelkem bűvös viharai

A holdfény simogató varázsára végül rebegeve csukódtak le pilláim, miközben testem ellazulva feküdt a tisztáson. Mint lassan lehulló pihe, álmom úgy mélyült el az éjszakában. Lassú lélegzetvételeim ütemére egyre mélyebbre süllyedtem a koromfekete világban. Sokáig szuszogtam így teljes nyugalomban, aztán kezdődött újra a szokásos álom.

Egy fiatal, jajveszékelő nő alakja jelent meg álmomban, aki azt kiáltozta:

– Mi lesz így szegénykémmel? Semmink sem maradt!

A nő a mocsaras vízhez futott, majd a partról nekilendülve a vízbe vetette magát. Azonnal alámerült, de a keze még kibukkant a vízből, mintha segítségért nyújtaná. De nem volt segítség, így a keze is lassan alámerült.

Az álom így szertefoszlott, visszasüllyedtem a fekete éjszaka leple alá, majd csak a felkelő nap első sugarai ébresztettek, s a tisztáson felülve sokáig merengtem a rejtélyes, visszatérő álom titokzatos emlékfoszlányain.

De indulnom kellett, hiszen tudtam, különleges nap a mai. Fekete bőrkötéses könyvemet a hónom alá csaptam, és elindultam a mocsárhoz, ahol különleges búcsú várt rám.

Aztán – ahogy ott álltam a mocsár szélén, kezemben a könyvvel, melyet a természet iskolája adott nekem – két dolog hasította ketté érzéseimet.

Egyrészt tudtam, hogy ez az iskola, ami szám szerint a tizenharmadik, most véget ért. Tanítóm, a természet minden titkát felfedte előttem. Mint a nyíló virág a méh számára, szabaddá tette virágporát, hogy beporozhassam az életet magát, s a tapasztalatot, mint – majd a következő generációkat tápláló – mézet begyűjtsem.

Másrészt tudtam, hogy számomra most kezdődik a nagybetűs élet. Az élet igazsága, melyet szolgáltatnom kell. Mert az igazság maga az élet, és az élet az igazság kellene, hogy legyen. Mind ezért tanulunk, hogy az legyen.

– Mindent tudsz, amit tudnod kell – mondta a hang, mikor a könyvemet a hónom alá szorítva utoljára visszanéztem az iskolába.

– De még el sem kezdődött – válaszoltam félénken –, a tudásom még ebben a könyvben van, és nem az életből köszön vissza rám. Olyan garabonciás szeretnék lenni, aki ura az igazságnak, rendje a természetnek.

– Tudhattad, hogy nem lesz könnyű – felelte a hang. – Ezt választottad. Hogy ura légy a természetnek, birtokosa a tudásnak, osztója az igazságnak.

– Nem én választottam – mondtam. – Foggal születtem, emiatt már gyermekkoromban kiközösítettek a faluban. Boszorkánynak hittek, pedig csak kiválasztottja vagyok az igazságnak, tudósa a természet minden titkának. Erre születtem. Ezért költöztem az erdőbe. Végigjártam a tizenhárom iskolát, elsajátítottam a tizenhárom tudást.

A hangok megtanítottak mindenre, amire szükségem lehet. De felejteni nem tudtam. Azokat a dolgokat, amelyekben részem volt. Hogy külön lányként kezeltek. Sosem hagyták, hogy beilleszkedjem. Azt mesélték, születésem után papot hívtak, hogy levegye rólam a rontást. Néhány tejfog miatt, amikkel megszülettem. Pedig a tejfog igazi kincs, őssejteket tartalmaz, mely újraépíti szervezetünk bizonyos részeit, ha a sors úgy hozza.

Azóta sokat tanultam a természet erőiről. Az élővilágban is harc folyik mindenért. Az élettérért, az élelemért. A gyengék elbuknak. Új élet sarjad belőlük. Ezért számomra igazságosabb, mint az emberek világa. Mindennek értelme van. Az örök körforgásnak. A megújuló életnek. De az emberek inkább csak kínozzák egymást. Értelmetlenül.

Tudtam, hogy lassan el kell indulnom az utamra. Az iskola épp a mocsár szélén fejeződött be, de az iskola maga a természet volt. Az egész erdő, a hegyek, a barlangok, a tópart, a patak, egyszóval minden. A tanító hangok mindenütt jelen voltak. Tanulmányaimról könyvet írtam, melyet mindig magamnál fogok tartani. Az emberek azt gondolnák a könyvről, hogy a boszorkányság maga. Pedig csak tiszta tudománnyal van tele, megmagyarázva az univerzum minden összefüggését.

Megszomjaztam. A mocsárba egy kis patak torkollott, melynek vize ihatónak bizonyult. Vágtam egy nádszálat, meghagyva benne egy levél csomópontot, alatta és felette pár centiméternyi csővel. Ezen keresztül szívtam a patak vizét, a nád csomópontja pedig kiszűrte a vízből a szennyeződésekkel. Így indultam el a falu felé a reggeli verőfényes napsütésben.

A falu felé a mocsártól a patak mentén vezetett az út. A patak nádasokból és apró, tiszta vízfelületekből állt. A gazdag vízi világ tükrözte lelkem gazdag világát. A vízben úszó szivárványos öklék csillogása szemem csillogása volt, boldog táncukat csak egy-egy nagyobb testű sügér, mint borús gondolat zavarta meg. Gondolataim a vízfelszínre hajló nádleveleken meg-megálló szitakötők voltak, melyek boldogan röppentek tovább a lágy reggeli szellővel. A vízparton gyökeret verő szomorúfűz fák gyermekkoromként tükröződtek vissza a felszínről, és ahogy

megálltam, gyökereik lelkem tiszta vízpartjába vágytak, melynek sima víztükrét csak alig fodrozta néhány kósza szellő gondolat.

Közben gondolataim kicsit borúsabbra váltottak, hiszen a faluban nem kedveltek engem. De azért gyors léptekkel átkeltem a patak felett átívelő kis hídon, melynek poros országútja a messzi távolból egyenesen a faluba vezetett. Épp megláttam a templom tornyát, amikor rettenetes dolog történt.

A templom tornyából előtörő veszedelmes kutyák harangzúgás formájában felém rontottak. A legkisebb kutya volt a legveszélyesebb. Vékony hangjával a fülembé mart, és egészen az agyamig hatolt. Garabonciásként ugyanis nem tűrhettem a harangok hangját. Feltépte sebeimet és azonnal éreztem, hogy vérzek belül. Legbelül, a lelkem mélyén. Az apró vércseppek a lelkem tiszta tóvizébe hullottak, elszínezve azt. Ezután szemem is vérbe borult. Könnyeim vércseppként gurultak végig az arcomon, én pedig – sűrűn törölgetve azokat – futottam vissza a mocsár felé a patak partján. Az ég beborult, a patak zavaros vizében már nem látszottak a halak. A nádirigók riadtan sípoltak. Gondolataim vadul rohantak, másodpercenként egy tucatnyi rossz emlék vágatott végig agyamon.

A mocsárhoz visszaérve derékig gázoltam a sártól megfeketedett vízbe, hogy menedéket leljek. Rá kellett döbbernem, hogy csak este mehetek vissza a faluba.

Miután elmúlt a vész, és kimásztam a mocsárból, meg kellett tisztítanom magam. A patak tökéletesen megfelelt erre a célra. Megnéztem a tükörképem a tiszta vizében; hát, kicsit látszik már rajtam, hogy az erdőben élek. Hajam tincsekbe volt összetapadva, ruhámat mindenképpen át kellett mosnom. Nem is akadályozott ebben semmi, utána a ruhával együtt megszáritkoztam a déli napsütésben. Ennem is kellett már valamit, ezért kerestem néhány ehető gombát és egy kis parázson megsütöttem. Húst nem ettem, mióta az erdőben élek, megelégszem a növényekkel. Alaposan le is fogytam az iskola alatt.

Az utolsó esti harangszó után elindultam vissza a faluba. A lemenő nap már aranyhidat fektetett a mocsár vizezesebb felületére. A naptól érkező bátorító energiák átsétáltak az aranyhídon, és tekintetem mohón szívta magába őket. Rám fért.

A faluba az esti félhomállyal együtt érkeztem meg. Végigmentem a főúton, majd lekanyarodtam abba a kisutcába, ahová igyekeztem. A kíváncsi tekintetek elől köpenyembe zárkóztam. A ház, ahová igyekeztem, módos gazdáé volt. Díszes, faragott kapu fogadott, a ház fala tündöklő fehérre volt meszelve, a tapasztás hibátlan volt. Ahogy megálltam a kapuban, a ház őrzője, egy pulikutya vad ugatásba kezdett. Tudtam, hogy nem kell szölongatnom a gazdát, a kutya csaholására úgyis kijön.

Először azonban a gazdasszony jelent meg a tornácon, de – meglátva engem – visszafordult a házba. Majd kisvártatva megjelent a pocakos gazda is. Lassan sétált ki a kapuhoz.

Illedelmesen köszöntöttem, de az adjonisten nem talált fogadj istenre.

– Mit akarsz? – kérdezte kelletlenül.

– Csak meg szeretném kérdezni, lenne-e egy bögre tej számomra a háznál – feleltem.

– Hogy jut ilyesmi az eszedbe? – tette fel az újabb kérdést. – Nincs tej a háznál.

– Tudom, hogy van – válaszoltam higgadtan. – Csak egy bögrével szeretnék kérni.

– Virág, te vagy az? – ismerte fel a bennem lakozó lelket. – Hogy nézel ki? És hogy képezed ezt, hogy ilyesmivel beállítasz ide?

– Hagyd már, tudod, hogy beteg ez a lány – jelent meg a tornácon a gazdasszony.

Dühömben a gazdára förmedtem:

– Majd adnál, de akkor már késő lesz! – feleltem, majd néhány lépést hátráltam, ahogy a gazda mérgesen közeledett felém.

– Megállj, te átkozott boszorkány! – kiáltotta utánam. – Rád küldöm az igazságszolgáltatást, mindig tudtam, hogy az ördöggel cimborálsz!

Futásnak eredtem. Az utca közepéről visszafordulva láttam, hogy a gazda követ engem. Ezért továbbfutottam, de nem voltam túl jó formában. Hogy szabaduljak tőle, a mocsár felé szaladtam. Volt ott valami, amitől féltek a falusiak. Ahová az engem kergető gazdát vezetni akartam, az a mocsári lidércfény. A lidércfény természeti jelenség, de a falusiak félnek tőle. A mocsárban képződő gázelegy, ami jelentős metánt tartalmaz, képes az öngyulladásra, ami sejtelmes fényjelenséget okoz a mocsár felett. Számításom bejött, üldözőm visszafordult a mocsártól.

Az éjszakát a mocsár mellett töltöttem. Lélekben felkészültem rá, hogy holnap délelőtt jégesővel árasztom el a falut. Érték a jégesőhöz. Az éjszaka során felgyülemlett esőfelhőkből származó csapadékot kell feláramlások segítségével a légkör magasabb, extrém hideg rétegébe feljuttatnom, ami ott jéggé fagy, majd lehull a falura. Hogy előkészítsem a terepet, elővettem fekete bőrkötéses könyvemet, és fellapoztam a viharok fejezeténél. Suttogva ismételtettem a varázsigéket a könyvből.

Reggelre így már alaposan beborult az ég a falu felett. A sötét fellegekkel nyugat felől támadtam. A nyugati látóhatár elsötétült, fellegvárunk az ég tetejéig emelkedett. Gondolataim kirajzolódtak a cikázó villámok által. Hangjuk morajló mennydörgésként érte el a falut.

Amikor elérkezettnek láttam az időt, lefeküdtem a földre, koncentráltam, s kis idő múlva éreztem, hogy lebegek a föld felett. Egyre magasabbra emelkedtem. Egészen a beborult egekig. A felhőkben lévő csapadék velem együtt emelkedett. Hideg volt ott fenn. Éreztem, ahogy körülöttem minden nedvesség eljegesedett. Aztán egy idő után hullani kezdett. Lejjebb ereszkedtem a hulló jéggel együtt. Látni akartam. Egy bögre tejet kértem tegnap, nem kaptam, hát ez a jutalmuk.

Még hullott. Sikító magasságban lebegtem a falu felett. A jég könyörtelenül elvert mindent. A tetőket, a kertet, az elárasztott utcákat. Nem volt már épségben maradt nyíló virág, csak letört faágak és beszakadt tetők.

A falu domboldalba épült, így a patakká duzzadt, jeges folyamok kíméletlenül hömpölyögtek végig a portákon, eltörölve a lábnyomaimat, melyeket tegnap este hagytam ott. Könnycseppjeim mindent elárasztottak. Szememből indulva elmosták bánatomat, és szétterítették a falun, sírja más őket helyettem. Ilyen a jeges könnycsepp természete. Bánat a forrásuk, mely valahol tiszta tó a lelkem mélyén, abból fakad. De bánat lesz ott is, ahol lehullnak. Hívhatjátok ezt bosszúnak is, de én csak nyíló virágnak hívom. Merthogy Virág a nevem. Virág, a garabonciás.

Ahogy a jég alábbhagyott, megtisztult lelkem a szemeimen keresztül nézett le az elárasztott falura. Még mindig lebegtem. Ahogy könnyeim visszahúzódtak, úgy jelentek meg az emberek az udvarokon, utcákon. Megpróbálták megnyitni a víz útját, hogy végig tudjon futni a házak mellett, mert már azok alapját nyaldosta, mint Bodri kutya a gazdája csizmáját, mikor az hazaér a szántóról.

Lassan elcsendesedett minden. Gondolataim elröpültek messze a hegyekig, onnan visszhangzottak vissza, megtöltve a teret és időt, majd aláhullottak a mélybe. A jeges vízfolyam eljuttatta őket a föld apró mélyedéseibe, hogy ott gyökeret verjenek, majd apró virágok formájában bimbózzanak; a felhők közül előbújó napsugár pedig – a virágokban gyönyörködve – olvasson gondolataimban. Úgy éreztem, eggyé váltam a természettel.

Aztán éreztem, hogy minden elsötétül. Képtelen voltam megmozdulni. Csak lebegtem a sötétségben. Amikor ismét észleltem a külvilágot, hangokat hallottam magam körül.

– Ő az, Virág az. Tegnap este nálunk járt. Doktor úr, mit lát, van még remény?

– Lélegzik. Életben van. De alaposan lefogyott. Mikor tűnt el a faluból?

– Egy pár hete már nem láttuk. Pedig okos lány volt az iskolában. Csak árva volt szegény. A falusiak nevelték fel. Az utóbbi időben változott meg. Úgy viselkedett, mintha mindenki üldözte volna. Mit gondol, doktor úr, mi lehet vele?

– Be kell vinni az intézetbe, mert ellátásra szorul. Valószínűleg hallucinál, hogy az esőben kifeküdt ide, az erdő szélére.

– Imádkozni fogunk érte.

Ezen mondatokat hallván, valami mélyen megmozdult bennem. Valami, ami a fáradtság és a kétségbeesés ötvözete, ami vihart kavart lelkem mélyén. Úgy éreztem, felkavarodott lelkem kilép a testemből, lassan pár méteres magasságba emelkedik, és borúsán felméri a helyzetet. De a helyzetem kétségbeejtő volt. Fáradt testem a földön feküdt a jégesőtől elcsépelte tájon, zaklatóim pedig vészes közelségből szemléltek. Utolsó gondolatom egy halk sikoly volt, ami útnak indult az időben és a térben, végigszánguldott a mocsár felett, kiszabadult az erdőből, elrepült a hegyekig, majd a jéghideg sziklafalokról visszaverődve visszahangzott, számlálva a kétségbeesés másodperceit.

De a kétségbeesés felébresztett. Egy villámgyors mozdulattal felpattantam és futásnak eredtem, de nem láttam, hová futok. Egy fa tapintását éreztem magam előtt, ami elállta az utamat. Mivel egyesültem a természettel, a fa érintése erőt és ötletet adott. Az öreg tölgy maga az élő történelem. Az évgyűrűkben rengeteg energia halmozódik fel. Az öreg tölgy maga az erdő, és az erdő maga a tölgy. Én az erdő része vagyok, és az erdő az én részem. Én magam vagyok a tölgy.

Macskaügyességgel kapaszkodtam hát fel az ágakon. Fel, egészen a magasban lévő ágakig. Itt egy kis időre nyugalmat leltem. Ez a kis idő éppen elegendő volt számomra, hogy kitaláljam, mit is kell tennem. A fa kapu egy másik világba, egy olyan világba, amit nem mindig nyitunk meg. Nem nyitjuk meg, mert veszedelmes lények lakják, amiket nem mindig érdemes világunkra szabadítani. De most úgy éreztem, szükségem van rá. A kapu megnyitásához transzba kellett esnem, ami jelen helyzetben nem volt egyszerű feladat. Ezért tarisznyámból előhúztam hatlyukú pásztorfurulyámat, és játékba kezdtem a hangszeren: egy lassú, monoton népdalt fújtam. Ütemenként váltogattam a furulya mélyebb és magasabb oktávja között, amitől a hangszer különös hangzást hallatott. Ilyen hangzást csak ezek a népi hangszerek tudnak, mintha erre a célra készültek volna. A hallott hangzástól transzba estem, testem ellazult, a táj ködbe borult. Elővettem fekete bőrkötéses könyvemet, fellapoztam, és halkán suttoztam a varázsigéket. Hamarosan vérvörös fellegek

gyűltek a fa felett, melyek lassan a fa ágai közé ereszkedtek. Szélvihart hozott magával a felleg, és még valami mást is. Egy nálamnál kétszer nagyobb sárkány ereszkedett le mellém, s a szélviharral dacolva, szárnyait vadul csapdosva közelített. Amolyan pont kedvemre való sárkány volt. Önbizalmam megerősödött, éreztem, megmenekülök. Egy gyors mozdulattal a sárkány hátára ugrottam.

A sárkány nem této vázott, határozottan emelkedett velem, miközben vérvörös fellegbe burkolódzott. Így indultunk el dél felé. Utunkat óriási szélvihar kísérte. Az erdő fái vadul hajladozva integettek, én pedig ezzel búcsút intettem a falunak. Tudtam, hogy már nem maradhatok itt sokáig. Kétségbeesésem azonban most kalandvágyba csapott át. Óriási sebességgel repült velem a sárkány. Vérvörös fellegünk végigsöpört a mocsár felett, sík vidék terült el alattunk. Amikor ereszkedni kezdünk, egy lassan hömpölygő, kanyargós folyó holtágakkal tarkított, mocsaras vidéke tűnt fel. A sárkány végül egy mocsár mellett, az erdő sűrűjében ért földet velem. Érzéseim elterültek a végtelen sík tájon, ahogy a sárkány eltűnt a messzeségben, vörösre festve az égajlát.

Ahogy a keserűség is jól megfér a bánattal, úgy lettem jó barátságban új helyemmel a mocsár mellett, valahol a végtelenbe kanyargó Tisza egy holtágánál. Amolyan jófajta folyami mocsár volt, finom homokkal meg élővilággal. Meg is mártóztam délután a mocsárban, tincsekbe tapadt hajamat alaposan bekentem a finom iszappal. A falut is megjártam még a déli harangszó előtt, akadt is kedves teremtés a falu szélén, aki felbatyuzott ezzel is, azzal is. Meg is csodáltam mosolyomat a ragyogó, fényes szemében. Az áltéri erdőben pedig csorba agyagedényt találtam, gondolom a vízzel kelt útra valamikor, amikor a Tisza kilépett a medréből.

Mivel akadt itt gomba is, hozzávaló is, kedvem is, semmi sem akadályozott meg abban, hogy egy kis erdei tábortűzön gombapörköltet készítsek a naplemente közben. Miközben a hagymát odatettem az agyagedénybe üvegesedni, a gombán tűnődtem. Se nem növény a drága, se nem állat, de legalább finom. Szénszükségletüket szerves anyagokból nyerik, miközben energiaszükségletüket kémiai anyagokkal oldják meg. Amolyan élővilági különcök. Pont úgy, mint én. Nem érzem magam sem embernek, sem állatnak. Egyszerűen csak része vagyok a természetnek.

A telihold felragyogó fényénél egy kis mondókát mondogattam, miközben a gombát kavargattam:

– Jöjj, telihold, erőd ragyogjon, fényed az ételben erőmmé dagadjon! Nem törhet meg varázs, sem a pirkadat, miénk az éj, most mutasd alakodat!

Ám itt hirtelen megállt a kezemben a faág, amivel a gombát kavartam. Nem néztem hátra, de észrevettem, hogy valaki figyel engem az erdőből, és lassan közeledik. Állatok is jöttek vele, lovak. Nem messze tőlem megállt. Az érzéseim felkavarodtak, de nem úgy, mint máskor. Nem éreztem csapdában magam. Szívverésem felgyorsult, a dobbanások felhangosodtak, és hangjukat egyenletesen elnyelte az ártéri erdő. Az illető fiatal férfi volt. Hogy szándékairól megbizonyosodjam, belenéztem a gondolataiba. Nem sok mindenre gondolt. Fáradt volt és éhes. Félt valamitől, tőlem is, de volt benne valami végtelen elszántság. Hogy kicsit lazítsak a helyzeten, engedtem, hogy lássa a gondolataimat. Kellemes dolgokra gondoltam, hogy finom a gombapörkölt, mindjárt kész, de lányos zavaromban belepirultam. Aztán végre megtörte a csendet, miközben egymás felé fordultunk:

– Láttam, amit láttam, és hallottam, amit hallottam – mondta. – Ugye tudod, hogy az ilyen boszorkánykodásért felakasztanak ebben az országban?

– Ugye te is tudod – válaszoltam –, hogy az ilyen lótolvajlásért felakasztanak ebben az országban?

– Honnan veszed, hogy lopottak a lovak? – jött zavarba.

– Onnan, hogy késő este van, a mocsaras erdő közepén állunk, a lovaknak rég az istállóban a helyük, a magadfajta szegénylegénynek meg a szálláson.

– És azt megkérdezhetem, hogy mit keres egy ilyen fiatal lány késő este a mocsárban nyakig sarasan, egy tűz felett varázsigéket mormolva?

– Megkérdezheted. Gombapörköltet csinálók – válaszoltam. – Éhes vagy?

– Hát, nem is tudom. Azt legalább elárulod, miért kented be sárral a tincseidet? Csimbókokban lóg tőle a hajad.

– Mert a mocsár az élővilág része, és én is. Én és a mocsár egyek vagyunk.

– Végül is szép vagy így is, és büdös. Úgy értem, mocsárszagú. Illetve mocsár illatú. Attól vagy szép – mondta zavartan udvarolva.

– Elhallgass a száddal! Elég, ha a szemed beszél. Ülj le enni – parancsoltam rá.

– Van nálam a gombához madárlátta kenyér – mondta szerényen.

Evés közben a gondolatait olvastam:

„Na, ezért szültél anyám a világra, hogy betyár legyen belőlem. Huszonnégy botot szabott ki rám a földesúr, mert nem csillogtak azok a lovak elég fényesen, és csorba

esett öméltósága becsületén, a vasárnapi menetben. Hát, majd csillognak azok másnak a vásárban, kicsit távolabb innét. Majd olyannak, aki meg is érdemli őket.”

Így már letisztult a kép a fiúval kapcsolatban. Pont azt csinálja, amit én. A szegény ember becsületének képviselője, és megleckézteti, aki nem tiszteli azt.

Lelkünk így szorosan összefonódott a vacsora után, mely kötelékből csak visszatérő józanságunk szakított ki bennünket, s a mélyről jövő parancsszó, hogy menni kell.

Amikor elbúcsúztunk, azt gondolta:

„Csak el ne árulj engem.”

– Te se engem! – feleltem rá hangosan.

– Tudod, betyárbeccület! – kiáltott még vissza a sötétből.

Eltűnt, én pedig gondolataimba mélyedve néztem a tábor tűz izzó parázsmaradékát a félhomályban.

Csak hogy ne teljék az idő hiába, nem sokáig voltam nyugalomban, miután a fiú magamra hagyott. Vettem még uszadékfát a tűzre, hogy megvilágítsa magányomat, jobban lássa szemem a belső békémet. Néhány óra múlva, éjfél tájt, különös hangokra lettem figyelmes. Időnként ütemes dobolás és férfihangok kiáltása verte fel az erdő csöndjét. Arra gondoltam, talán az elkötött lovakat keresik, de nem erre utaltak a hangok, melyek mintha keleti irányból érkeztek volna. Ahogy próbáltam kihallani a hang forrását a térből, rá kellett döbennem, hogy a hang nem annyira a térből érkezik, hanem az időből, mégpedig a múltból.

Ahogy követni próbáltam a hangokat a múltba, visszafordítva az idő kerekét, csak két évtizednyit sikerült visszamennem, de a hangok alig lettek hangosabbak, ráadásul beleütköztem szomorú gyermekkorom soha el nem múló emlékeibe, amik azon nyomban visszafordítottak.

Valami mást kellett kitalálnom. De szerencsére, mint mindig, most is nálam volt a varázskönyvem, amit a tizenhárom iskola felejthetetlen éve alatt készítettem. A kiáltó hangok és a dob hangzása egyértelműen azonosította számomra, hogy egy táltos próbál kapcsolatba lépni velem a távoli múltból. A táltosok valaha jóval nagyobb tiszteletnek örvendtek a magyarság körében, mint manapság a magam fajta garabonciás. Egy táltos maga volt az orvoslás, a gyógynövények ismerője, a legfőbb tanácsadó. Ők is azok a fajta emberek, akik hallják a mások számára nem hallható hangokat, melyek a természet ősi mélységéből fakadnak, és fellobbantják az elme tüzet, mint amikor a patkolókovács szítja a tüzet a fújtatóval.